

ע"פ 79535/01/19 - ס"ו נגד מדינת ישראל, גיל אשבל

בית המשפט המחוזי בחיפה

14 מרץ 2019

ע"פ 79535-01-19 ס"ו (עציר) נ' מדינת ישראל ואח'

לפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר
עדי חן-ברק
המערער

ס"ו (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד סלימאן סלימאן

נגד
המשיבים

1. מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
2. גיל אשבל

פסק דין

ערעור הנאשם על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) שניתנו ביום 19/3/18 וביום 16/9/18 בהתאמה, במסגרתם הורשע המערער בעבירות של חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין; פציעה כשעברין מזויין - עבירה לפי סעיף 335 (א) (1) + 334 לחוק העונשין, והסגת גבול כדי לעבור עבירה - עבירה לפי סעיף 447 לחוק העונשין.

על המערער נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, ותשלום פיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪.

לאחר מתן גזר הדין, נערכו מספר דיונים לעניין אופן ריצוי העונש.

המערער נמצא ע"י הממונה על עבודות השירות כבלתי מתאים לביצוע עבודות שירות, ואולם בהמשך ולאחר שהופנה לקבלת חוות דעת מהפסיכיאטר המחוזי, אשר מצא אותו כשיר לשאת את עונשו, וכשיר לבצע עבודות שירות, הורה בית המשפט קמא לממונה על עבודות השירות לאתר למערער מקום עבודה מתאים ובסופו של דבר נקבע כי העונש ירוצה בדרך של עבודות שירות (ראה החלטת בית המשפט קמא מיום 19/12/18).

א. העובדות שנקבעו בביהמ"ש קמא, וקביעות פסק הדין:

1. ביום 6.10.10, סמוך לשעה 00:20, ברחוב הנטקה 66 בחיפה (להלן: "הבניין"), בחנין הבניין, גרם עמוד 1

המערער נזק במזיד לשלושת גלגלי רכבו של גיל אשבל (להלן: "המתלון") באופן שניקב באמצעות חפץ חד אשר החזיק בידו (פלייר מסוג 'לדרמן'), שלושה מגלגלי הרכב מסוג מרצדס.

2. בשלב מסוים הבחינו המתלון ושני בניו הבגירים במערער (זאת בעת ששהו במרפסת דירתם), וירדו אל החניון, אז החל בין הצדדים עימות פיזי במהלכו דקר המערער את המתלון בבטנו באמצעות החפץ החד אותו החזיק. כתוצאה ממעשי המערער נגרם למתלון פצע דקירה באורך 5 מ"מ ברום הבטן. כן נגרם למתלון נזק רכוש בעלות של 1,200 ₪ בגין הצורך להחליף את ארבעת גלגלי רכבו שניזוקו.

3. המתלון, שעבד בעבר כמנהל אגף התברואה בעיריית חיפה, טען כי הרקע לניקוב גלגלי רכבו קשור בפעולת נקם מצד עובדו לשעבר, עומר זידאן (להלן: "זידאן"), אשר נתפס ע"י המתלון בעת שגנב דלק מרכבי העירייה, ובעקבות כך הגיש המתלון תלונה נגד זידאן במשטרה.

בהכרעת הדין צוין כי מבדיקת פלט השיחות ממספר הטלפון של המערער עלה כי קיימות מספר שיחות בין המערער לבין אותו זידאן: לפני וביום האירוע עצמו, וכן בסמיכות זמנים לאירוע נשוא תיק זה, על אף שהמערער הכחיש בחקירתו כל היכרות עם אותו זידאן.

4. בהכרעת הדין נקבע כי יש לקבל את גרסת המתלון לעניין נסיבות התרחשות האירוע.

צוין כי לאור העובדה שגלגלי רכבו של המתלון נוקבו פעמיים קודם לאירוע נשוא הערעור, מבלי שנתפסו הגורמים שביצעו את המעשים הנ"ל, ערכו המתלון ושני בניו משמרות בהן תצפתו על חניון בניין מגוריהם. בעקבות תצפית זו הבחין אחד מבניו של המתלון במערער מתקרב לרכבו של המתלון, ומיד לאחר מכן ירדו המתלון ובניו אל הרכב, כאשר הם מצוידים במצלמה ובגז מדמיע לצורך הגנה עצמית.

5. בית המשפט קמא קבע כי תמונות שצולמו בעת האירוע ע"י בנו של המתלון תומכות בגרסאותיהם של המתלון ובניו, שכן ניתן לראות בהן בבירור את המערער כשהוא מחזיק בסכין בנרתיק מנומר- כפי שתואר על ידי המתלון ובניו.

כן נקבע כי עולה מחוות דעת שהוגשה, שצמיגי רכבו של המתלון נוקבו בכלי חד, כאשר הנקבים נעשו באמצעות אולר לדרמן, שנראה בידיו של המערער, בתמונות שהוצגו.

בית המשפט קמא קבע כי שילוב ראיות אלה יחד עם עדות המתלון ובניו מובילה למסקנה כי המערער נכנס לחנייתו של המתלון, ניקב את צמיגי רכבו כפי שהדבר תואר ע"י המתלון ובניו.

6. ביחס לדקירה קבע בית המשפט קמא כי עדויות המתלון ובניו, מיקום פצע הדקירה, התמונה המשקפת את הפציעה, התעודות הרפואיות, ולהב הסכין אינן מותרות ספק כי פצע הדקירה נגרם מסכין הלדרמן בה אחז המערער במהלך העימות מול המתלון, כשהמערער עשה בה שימוש ודקר את המתלון תוך כדי העימות הפיזי ביניהם.

בית המשפט קמא ציין כי עדויותיהם של המתלון ובניו היו עקביות ודומות מאוד, וכי הן היו מבוססות היטב בראיות.

7. בית המשפט קמא דחה את גרסתו של המערער לפיה המתין במדרכת הרחוב לבחורה עמה היה אמור להיפגש באותו הערב, כאשר אז, לטענתו, הותקף ע"י המתלונן ובניו, וכי המתלונן ובניו הם אלו שניקבו את הצמיגים של הרכב שלהם על מנת ליצור לעצמם מניע לתקיפתו.

נקבע כי מדובר בגרסה מלאה סתירות, חסרת היגיון ובעלת חוסר סבירות קיצוני שאין לה כל אחיזה בחומר הראיות בתיק.

עוד צוין כי עדותו של המערער לא הייתה מהימנה.

8. באשר לעונש נקבע כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות ביצוע העבירות, בשים לב לתכנון שקדם לעבירה הינו בין 6 חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר בפועל מאסר על תנאי ופיצוי לקורבן העבירה.

בית המשפט ציין כי המערער הינו גרוש, אב לבנות בגילאי 17 ו-18. בית המשפט התייחס לנסיבות האישיות של המערער - נוכחותו בעת הפיגוע במסעדת "מצה" בחיפה, ומצבו הרפואי בעקבות אירוע זה המלמד על כך שהמערער סובל מפגיעה נפשית אשר מנעה ממנו לשוב לתפקוד מלא הן בפן האישי והן בפן המקצועי, ובשל כך נפגעה פרנסתו והוא נקלע למצוקה כלכלית.

כן קבע בית המשפט קמא כי בשים לב לכך שהעבירות בוצעו בשנת 2010 - כ-8 שנים לפני מועד מתן גזר הדין, ומאז המערער לא הסתבך בביצוע עבירות נוספות, וניהל אורח חיים נורמטיבי, יש לגזור על המערער עונש בתחית מתחם הענישה שנקבע כאמור לעיל - קרי- 6 חודשי מאסר אשר כאמור ירוצו בעבודות שירות ולא במאסר בפועל.

ב. טענות הצדדים בערעור (בתמצית):

המערער:

9. ביחס להכרעת הדין נטען כי בית המשפט קמא לא בחן אפשרות התרחשותו של תרחיש חלופי המתיישב עם חפותו של המערער, זאת גם אם מדובר בתרחיש בעל סבירות נמוכה, ולפיכך יש לזכות את המערער.

נטען כי המערער הצביע על תרחיש חלופי לפיו המתלונן ובניו ריססו גז פלפל על פניו של המערער טרם נדקר המתלונן, וכתוצאה מחדירת גז הפלפל בעינו, לא הבחין המערער במתרחש סביבו, ובמהלך ניסיונם של המתלונן ובניו להכניע את המערער נפגע המתלונן בבטנו, זאת מבלי שהסכין כוונה לעבר המתלונן, אלא הפגיעה הייתה מתנועה לא מכוונת, ולא מתוך מודעות של המערער.

עוד נטען כי נפל פגם באופן קביעת הממצאים העובדתיים ע"י בית המשפט קמא, שכן בית המשפט קמא הסתמך על עדויות סברה.

10. לעניין גזר הדין נטען כי פסקי הדין שהביא בית המשפט קמא בגזר דינו עוסקים בנסיבות חמורות בהרבה מהנסיבות שבעניינו, ומכאן שלא היה מקום ללמוד ממקרים אלה על מתחם הענישה המתאים לתיק דנן, בעוד שמתחם העונש ההולם לנסיבות ביצוע העבירות בעניינו אינו כולל עבודות שירות אלא הינו בין 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנה ועד 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים.

עוד נטען כי העונש המתאים במקרה דנן, בשים לב לחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות ולנכותו הנפשית של המערער בשיעור של 100% עקב פגיעתו בפיגוע במסעדת מצה בחיפה, הינו 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנה.

כן מבוקש כי ככל שבית משפט זה יותיר את מתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא על כנו, אזי, יש לחרוג ממתחם הענישה שנקבע ולקבוע כי עונשו של המערער יהא מאסר על תנאי, נוכח תהליך השיקום שעבר המערער מיום ביצוע העבירות לפני כ- 9 שנים ועד היום, שכן ביצוע עבודות שירות יביא לקטיעת ההליך השיקומי של המערער.

המשיבה:

11. אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט קמא, שכן ביחס להכרעת הדין מדובר בקביעת ממצאים עובדתיים על בסיס התרשמות מעדים - קביעות שאין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהם.

ביחס לגזר הדין נטען כי מדובר בעבירות קשות (פגיעה בגוף וברכוש), וכי בית המשפט קמא הקל מאוד עם המערער בכך שקבע 6 חודשי מאסר בלבד אשר ירוצו בעבודות שירות.

ג. דין והכרעה:

לאחר שבחנו ושקלנו טענות הצדדים, עיינו במלוא חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט קמא, ושהוגש לעיונו, סבורים אנו כי יש לדחות את הערעור ככל שהוא נוגע להכרעת הדין, שכן אין בנסיבות העניין מקום להתערב בהכרעת דינו של בית המשפט קמא - הכרעה המבוססת ברובה על קביעת ממצאי מהימנות ועובדה וכן על מסקנות ראיות ונכונות שאין לנו אלא לאמץ כפי שיובהר:

12. ראשית נזכיר את הכלל לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, שיתרונה הוא ביכולת ההתרשמות הישירה מן העדים באופן בלתי אמצעי, אלא במקרים חריגים ביותר בהם טענה הערכאה הדיונית טעות בולטת היורדת לשורשו של עניין, בהערכת העדויות או כאשר המסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות אינן מתחייבות מהן, וכן כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהיגיון בלבד ולא על הערכת מהימנות. ראה: ע"פ 6695/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26/01/09); ע"פ 425/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (05/11/07), ע"פ 6460/12 **פרעון נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 2/4/14.

13. הכרעת הדין במקרה דנן מבוססת על ראיות ישירות, ועל מהימנות מספר עדים, שמסרו עדות מפורטת בפני בית המשפט קמא, כך שלערכאה הדיונית יתרון העומד על כנו:

"לענין קביעת העובדות שמהן מוסקות המסקנות, ביחוד לגבי מהימנותם של עדים, עומד יתרונה של הערכאה הדיונית על כנו, וכלל אי ההתערבות המושרש בשיטתנו תקף הוא" - ע"פ 9710/10 הילל נ' מדינת ישראל ניתן ביום 7/11/12, ע"פ 2661/13 בחרדין יחייב נ' מדינת ישראל ניתן ביום 18/2/014.

14. עוד נזכיר את ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה בודקת מחדש את צדקת ו/או את הרשעתו של המערער אלא את כשרותו או פסלותו של פסק הדין בערכאה הדיונית (ע"פ 125/50 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד ו 514, 560 ו-1952), כאשר דרך הבחינה הערעורית צריכה להתמקד בבדיקת קבילות הראיות, ואופן ההנמקה, מבלי להידרש לניתוח ראיתי כפי שמבצעת אותו הערכאה הדיונית.

15. הערעור מתמקד למעשה בהרשעה הנוגעת לפציעת המתלון באמצעות סכין הלדרמן (סכין שהחזיק המערער, ושנקבע כי עשה בו שימוש לצורך הפגיעה בגלגלי רכבו של המתלון), כאשר נטען כי הממצא העובדתי שקבע בית המשפט מאפשר תרחיש חלופיים, ובכלל זה תרחיש לפיו הפגיעה במתלון ארעה כאשר הוא ובניו היו בתנועה לכיוון המערער, ומבלי שהסכין כוונה כלל למתלון.

עוד נטען כי קיימת אפשרות לפיה ריסוס המערער בגז פלפל ארע לפני הפגיעה במתלון, ועל כן ומשנפגע המערער בעינו מהגז, הוא ממילא לא יכול היה להבחין במתרחש, ולא הייתה לו כל מודעות לפגיעתו במתלון.

16. אין בדינו לקבל טענה זו כלל ועיקר:

ככל שהדבר נוגע להרשעה בקשר לפציעת המתלון קבע בית המשפט קמא כי הוא מקבל במלואה את עדות המתלון לפיה:

"ואז הוא התקרב מולנו, בקשנו ממנו לעצור אמרנו לו חכה תגיע משטרה ואז הוא שלח את היד שלו לכיוון שלי זהיתי שהיה לו משהו ביד, הרגשתי חבטה בבטן, ואז אמרתי יש לו סכין, ואז אני ובני ליאור ריססנו אותו בגז פלפל שהיה לנו ולעמית היתה מצלמה, כל הזמן אני אמרתי שיש לו סכין...." - ראה ציטוט בפסק הדין הלקוח מהודאת המתלון מיום האירוע בשר' 11-26.

בבית המשפט אף חזר המתלון על עדות זו באומרו:

"...התחיל להתקדם לעברנו, אמרנו לו תעצור...והוא המשיך להתקדם. ברגע הזה הבחנתי שיש לו ביד כלי, מבחינתי זהיתי את זה כסכין. אמרתי עוד פעם תעצור, הנאשם המשיך להתקרב כלפינו...הצלחתי לתפוס אותו בחולצה...נסיתי להרחיק את היד שלו שהחזיקה מבחינתי את הסכין. אמרתי גם יש לו סכין. התפתח מאבק ביני לבין הנאשם. עמית מצלם את המאבק, ליאור עבר והפעיל את התרסיס הפלפל על שנינו..." - עמ' 17 שר' 17.

כן ראה תשובתו לשאלה:

"ש. באיזה שלב ליאור ריסס פעם ראשונה את הנאשם בגז פלפל ?

ת. בשלב שאנחנו נאבקים" - עמ' 23 שר' 30.

17. עדות זו של המתלונן עלתה בקנה אחד גם עם עדות בנו עמית כפי שהובאה בפסד הדין כדלקמן:

"...אבי ניגש אליו...ואז הוא נעמד מול אבי ואז ראיתי משהו חד יוצא מהיד שלו ואז צלמתי את זה ואז ממש ברגע שאבי אמר לו לעצור הוא לא ניסה לברוח ואז אבי והבחור החלו להתעמת ביניהם ואני צלמתי ואחי ניסה לרסס אותו בספריי....לציין כי כבר שאבי ניגש אליו הוא דקר אותו, אני לא ראיתי את זה כי צלמתי את האירוע" -ציטוט בפסק הדין הלקוח מהודאת עמית מיום האירוע שר' 12-18.

וכן עם עדות עמית בבית המשפט (שלא צוטטה בפסק הדין) כדלקמן:

"ת. אני הייתי מאחוריו (הכוונה מאחורי המתלונן שנפצע - לא במקור - ע.ב.), ראיתי אותו מקבל מכה בבטן, זה הרגע שגרם לי להבין שאני אנסה לתפוס את הפנים וזה אני מסיים עם המצלמה...אני הייתי מאחוריו, אני ראיתי אותו מכופף ומקבל מכה בבטן. הוא התכופף בגלל המכה בבטן, אני הייתי מאחוריו, אני לא יודע באיזה יד זה היה.

ש. ואז אתה אומר שאביך ניסה לנטרל את הנאשם ?

ת. זה הקטע שאח שלי מצטרף, מתחיל לרסס אותו בספריי פלפל... - עמ' 38 שר' 10.

18. אכן מעדות האח הנוסף, ליאור, ניתן היה להבין כי הפגיעה במתלונן ארעה לאחר הריסוס בגז פלפל (וכך גם ניתן להבין מהאמור בהמשך עדותו של עמית, שציין כי אינו יודע לומר אם הריסוס היה לאחר אותה מכה ספיצפית או לאחר תחילת העימות - עמ' 38 שר' 22), ברם סבורים אנו כי הדבר אינו מעלה או מוריד, שכן המערער העיד ולא טען כי בגין ריסוס עיניו בגז פלפל לא היה מודע למעשיו, והדבר אף לא הוכח, כאשר אף כלל לא הוכח כי הריסוס פגע בעיניו, ומכאן שגם אם ארעה הפגיעה במתלונן לאחר ביצוע הריסוס, אין בדבר כדי לפגוע בקביעת בית המשפט קמא כי המערער פגע במתלונן כאשר הוא מודע למעשיו.

19. בהקשר זה נוסף ונציין כי ממכלול העדויות אף עולה כי לאחר הריסוס בגז הפלפל לא הרפה המערער מהסכין שהחזיק בידו, זאת על אף שהמתלונן וילדיו דרשו ממנו לעשות כן מספר פעמים רב - "עד שלא רתקנו אותו, לא הצלחנו להוציא לו את הסכין מהידיים" - עדות המתלונן בעמ' 25 שר' 9), דבר שאף הוא מלמד על מודעות מלאה למעשיו של המערער ועל יכולתו לפעול באופן רצוני ומודע.

גם התמונה שהוגשה וסומנה כתמונה 5268 (תמונה שלטענת המתלונן ובניו ממחישה את הרגע הפגיעה במתלונן), יכולה ללמד על כך שהמערער היה מודע למעשיו.

20. כן נפנה לקביעתו המוצדקת של בית המשפט קמא לפיה גרסת המערער עברה התפתחויות ושינויים רבים, ונדחתה לגמרי משלא נתמכה בראיה כלשהי על אף שניתן היה לעשות כן, כמו גם לקביעת בית המשפט קמא בדבר אי סבירותה ואי התאמתה לראיות האחרות.

לגרסת המערער הוא הגיע למקום במטרה לפגוש בחורה שהכיר או שביקש להכיר לראשונה באותו ערב, כאשר בעת שהלך לכיוון ביתה, התנפלו עליו לפתע המתלונן ובניו, והוציאו לו את הארנק מכיסו, כאשר בהמשך ריססו אותו בגז פלפל ותקפו אותו במכות.

המערער אף הכחיש כי החזיק בידו סכין והכחיש כל קשר לאותה סכין.

ואולם על אף שניתנה לו ההזדמנות להביא לעדות את אותה בחורה כאמור לעיל (הדיון נדחה לצורך כך), הוא לא עשה כן, וכל שטען הוא שהיא אינה מוכנה לשתף פעולה זאת מבלי שנתבקש לזמנה באמצעות בית המשפט.

אשר על כן, ובצדק, קבע בית המשפט קמא כי "נראה כי הנאשם בדה מליבו את קיומה של פגישה עם אותה בחורה באותו ערב, מטעמים ברורים, על מנת לתרץ את שהותו באותו ערב סמוך לבית המתלוננים. הסברו על חוסר יכולתו להביא לעדות נראו מאולצים וקשה היה להאמין שזוהי באמת הסיבה לאי הבאתה למתן עדות במיוחד כאשר הנאשם לא מסר פרטים מלאים עליה באותו ערב בו לטענתו הוכה קשות".

עוד נדגיש, כאמור לעיל, כי עדות המערער עמדה בניגוד מוחלט הן לעדות המתלונן ובניו, והן בניגוד מוחלט לעולה מהתמונות שצולמו בעת האירוע על ידי עמית (ת/10) בהן רואים את המערער כשהוא מחזיק את הסכין הרלבנטית, כמו גם לעובדת פציעת המתלונן (פצע דקירה בבטנו).

21. לכל האמור לעיל נוסיף ונזכיר שוב את האמור בפתח הדברים ביחס לאי התערבות ערכאת הערעור בקביעת הממצאים העובדתיים של הערכאה המבררת, כאשר ברור כי לא זה המקרה המצדיק התערבות כלשהי.

22. באשר לגזר הדין:

בית המשפט קמא אכן הלך כברת דרך לקראת המערער בקביעת העונש בתוך המתחם שנקבע, שהינו המתחם הנכון והראוי בשים לב לעבירות הנדונות, ונסיבות ביצוען.

יחד עם זאת ובהתחשב במצבו הרפואי של המערער, בפרט נוכח העולה מסיכום מצבו העדכני מבית חולים רמב"ם מיום 3/4/17 (מסמך המלמד כי המערער סובל מ-PTSD כרוני וקשה, עם החמרה בתסמינים, סובל מנכות נפשית משמעותית ומוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה, כאשר מצבו הנפשי משליך על יכולתו התפקודיות), וכן בשים לב למועד הרב כל כך שחלף מביצוע העבירה, כמו גם לעובדה כי מאז לא היה המערער מעורב בעבירה כלשהי, סבורים אנו כי ניתן, בנסיבות המיוחדות הללו, לחרוג ממתחם הענישה לקולא, ולהעמיד תקופת המאסר אשר ירוצה בעבודות שירות על 3 חודשים תחת 6 חודשים שקבע בית המשפט קמא.

23. חריגה מן המתחם לקולה אפשרית לפי לשון החוק משיקולי שיקום כאמור בסעיף 40ד': "...הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם", כאשר הפסיקה הרחיבה את האפשרות לסטות במקרים חריגים גם לצרכים שאינם צרכי שיקום, בע"א 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל ניתן ביום 29/12/15,

שם הוכר חריג רפואי בגינו ניתן להקל מעבר לתחתית המתחם עם מי שלקה במחלה קשה או כזה שהמאסר עלול לגרום לו סבל רב ויחודי, כאשר צוין כי מדובר בחריג כללי המבוסס על שיקולי צדק:

"....מלומדים הציעו לקבוע כי בית המשפט רשאי להטיל עונשים שאינם במסגרת מתחם העונש ההולם, תוך קביעה כי השיקולים לחריגה מהמתחם...אינם בגדר רשימה סגורה, ועל כן יש לקרוא לצדם חריג נוסף - חריגה מהמתחם בשל "שיקולי צדק"...קביעת חריג מטעמי צדק היא גם פתרון הרצוי לטעמי".

במקרה דנן ובשים לב למצבו הרפואי של המערער (מצבו הנפשי ותפקודו הירוד עקב כך), יש מקום לסטות לקולא מהמתחם, ולהעמיד את תקופת עונש המאסר על 3 חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות.

אין מקום להתערב ביתר רכיבי העונש שקבע בית המשפט קמא.

24. סיכום:

בסיכומי של דבר אנו מורים כדלקמן:

הערעור כנגד הכרעת הדין נדחה. הרשעתו של המערער בדין תישאר בעינה, כפי שנפסק.

בכל הנוגע לגזר הדין - **אנו מקבלים חלקית את הערעור ומעמידים את תקופת המאסר שתרוצה בעבודות שירות על שלושה (3) חודשים, במקום התקופה שגזר בית משפט קמא. יתר חלקי גזר הדין ישארו בעינם ללא שינוי.**

כדי להסדיר את קליטתו של המערער לריצוי עבודות השירות אנו מורים כי המערער יתייצב ביום א' 31.3.19 עד השעה 9:00 במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099. הממונה על עבודות השירות ידווח לבית משפט קמא, שגזר את הדין, על ההתייצבות לריצוי העונש.

הוסבר למערער כי אם יפר את הוראות המעסיק מטען הממונה על עבודות השירות ו/או את הוראות הממונה על עבודות השירות או מי מטעמו וכן אם יבצע עבירה נוספת כל שהיא במהלך תקופת ריצוי עבודות השירות כי אז ניתן יהיה להפקיע את עבודות השירות ויהיה על המערער לרצות את יתרת מאסרו במתקן כליאה.

המזכירות תשלח עותק פסק דין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, במעמד המערער ובא כוחו, ב"כ המשיבה 1 ומשיב 2.

עדי חן-ברק, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]